

KOVÁTS RÓBERT

Fényben járók

A Leahen család történetének 1. része

Tartalom

Sziget a semmi közepén.....	13
A Donnelly tó.....	45
Curry.....	77
Csomópontok.....	109
Ösvényeken.....	165
Megérint a múlt.....	227
Az élet megy tovább.....	285
A fényben járók.....	323
Utószó.....	375

Részlet az 1. fejezetből

„Férje átkarolta és olyan közel húzta magához, mint ahogy olykor valakit tényleg a szívünkbe akarunk préselni örökre. Ha az örökre csak egy pillanat is.

- Sosem kértem tökéletes életet – suttogta a nő könnyeit nyeldesve. – Csak annyi boldogságot, ami kitart 80-90 évig. Vagy néha csak egy-egy percre. Miért nem sikerült ez nekem... miért...

Daniel nem felelt, hiszen mit is tudott volna mondani. Mi mást tehetett volna azon kívül, hogy magához szorítja a nőt, akibe halálosan szerelmes volt. Nem akarta elképzelni az életét nélküle. Nem akarta, hogy a reggeljeiből eltűnjön a zuhanyzóban csobogó víz hangja, a párás üvegen túl felsejlő Joyce karcsú alakja, a pillanat, amikor a nő csábítgatva kinyitja a zuhanyzó ajtaját. Aztán ahogy a dupla mosdónál fogmosás és fésülködés közben kerülgetik egymást, mert valahogy mindig sikerül egymás térfelére átkullognia ennek-annak. És ahogy felébreszti Pete-t, s még pizsamástól a karjában fejjel lefelé viszi őt le a konyhába, mint egy hadizsákmányt, s a reggeliző asztalhoz ülteti, ahol Joyce már meg is terített, és kiszórta az állatfigurás zabpelyhet a tálba, szigorúan laktóz mentes tejjel. És Daniel nem akarta azt sem, hogy amikor Joyce az iskolába megy reggelente, ne váljanak el egymástól egy soha be nem fejezett csókkal. Nem akarta, hogy amikor kora délután felesége hazaér, ne lássa őt a számítógépe előtt ülni, elmerülni a

munkájában, s meglepni őt a reggeli csók folytatásával. Nem akarta, hogy a vacsora közös elkészítése közben ne beszélgessenek mindenféléről, és ne igyekezzenek azon olyan mohón, hogy valami módon mosolyt csaljanak egymás arcára. Mert azon munkálkodni, hogy vidámnak lássuk a másikat, az egyik legszívderítőbb tevékenység. Nem akarta, hogy ne közösen vigyázzanak Pete-re, ne dorgálják meg olykor-olykor, amikor a kis eleven fiú fára mászik úgy, ahogy az túl veszélyes, vagy biciklizés közben elesik, mert már megint túl gyorsan veszi be a kanyart. Nem akarta, hogy ne hármásban élvezzék az estétet, a filmnézést, a parkban való játékot és focizást, és hogy ne lássák mindketten, ahogy egy baráti összejövetel alatt Pete félszegen és kissé nehézkesen mozog a kislányok között. Ám amint megkapja az igényelt apai jópofás tanácsokat és az anyai derűs biztatást, nyomban nyitottabb lesz. És nem akarta, hogy egyedül feküdjön le este, miután Pete-t ágyba dugták, de azért égve hagyták a szobájában a kis mosolygós sárga fejes lámpát, ami a konnektornál világlik. Nem akart úgy elnyúlni a franciaágy intimitásában, hogy ne érezze Joyce hajának selymességét a vállán, mellének érintését, kezét a mellkasán, s ne hallja a békés szuszogását a forró lihegések után. S azt sem akarta, hogy ne várja a következő napot.

A hétköznapjait akarta!

Azokat a napokat, amik rendszerint úgy telnek el, hogy észre sem vesszük őket, csak akkor, amikor már

nincsenek többé, s bármelyik kincsnél értékesebbé válik a legapróbb gesztus.”

Részlet a 2. fejezetből

„Az egész környezet bámulatosan gyönyörű volt. Oly meghitt, békés és andalgó, hogy Joyce félt kiszállni az autóból. Félt attól, hogy beleszeret a helybe, s az üde szépség azt teszi, amire rendeltetett; reménnyel ajándékozza meg. Hiszen ilyen csodálatos környezetben miért is történne bármi rossz? A színpompás virágok, a tó lágy hullámai, a nyári meleget hűsítő szellők simogatása lassan elhiteti az emberrel; a világ igenis szép! Olyan szép, hogy abban nincs helye semmi rossznak, így talán a rákos betegséget is meggyógyítja pusztán a látvány élménye. Joyce fájdalmasan gyönyörűnek látott mindent maga körül, s énje egyik része már meg is bánta, hogy eljöttek ide. Miért kell neki itt lennie? Miért nem maradhatott otthon az ismerős falak közt, melyek legalább a valóság ridegségét már magukba itták?! Miért kell a halála előtt ennyi szépet látnia...

Daniel csupán segíteni szeretett volna, minden erejével, sőt még azon is túl, Joyce jól tudta ezt. Mégis némi harag ülte meg a szívét férje iránt, amiért ide hozta. Bár valami baj lenne a házzal, a tóval, vagy akármivel és hazamennénk – gondolta Joyce, s csak nézte, ahogy Pete és Dany kiszállnak az autóból.

A nő a tóra függesztette a tekintetét.

Egy ovális alakú, lapos öbölben voltak, s itt volt az egyik legszebb a part; nádasok susogtak jobbra-balra, ahol a kertjük széle volt, s a stég egyenesen a tó legszeleesebb pontja felé mutatott. Joyce nézte az azúr hullámokat, melyek melankolikusan, altatón közeledtek a part felé. Nem messze egy hal rabolt, csobbanása szinte hangos volt a csöndben. Még messzebb egy pár kajakos evezett serényen a csillogó nap irányába, s mintha a szél távoli gyermekzsvaj hangjait is elhozta volna.

Annyira rettegett Joyce... oly nagyon félt.”

Részlet a 3. fejezetből

„Egy hosszú pillanatig a két nő tekintete összetalálkozott, s Daniel valami megfoghatatlant vélt felfedezni ebben a pillantásban. Olyan volt, mintha felesége egy tó túloldaláról nézett volna át az elmúlt szépség és életvidámság felé. Joyce nyugodtan irigységgel és fájdalommal telve méregethette volna Curryt, azonban egyáltalán nem ez történt. A kézfogásuk olyan volt, mintha a lány egy csónakkal érkezett volna Joyce partjára, s a ladikjába húzná, hogy átvigye őt a saját világába. Amikor Curry egy futópillantást vetett a nő fejére, Joyce rádöbbsent, hogy nincs rajta a kendője, s nyomban rettentő zavarba jött. Még sosem látta így őt senki, a családján és az orvosán

kívül. Azonban zavara meglepően hamar elmúlt; volt valami tapintható mély empátia abban, ahogy Curry ránézett. A pillantása olyan volt, akár egy szerető ölelés.”

Részlet a 4. fejezetből

„Hiszel a sorsban, Daniel? – szólalt meg Curry jó néhány perc csönd után.

- Nem igazán – válaszolt a férfi kissé unottan.

- És miért nem?

- Mi értelme volna leélni úgy egy életet, hogy semmit nem alakíthatunk rajta, mert minden előre meg van írva?

- Érdekes gondolat – mosolygott a lány. – Na, és ha úgy nézzük a sorsot, hogy mindig te írod meg előre, ami történni fog?

- Akkor most a Bahamákon lennék Joyce-al és Pete-vel, mert nem haldokolna a feleségem – válaszolt ingerülten a férfi.

Időközben elértek ahhoz a kereszteződéshez, mely a városba vezetett. Jobbra fordultak, s Daniel nagy örömeire a forgalom egészen nyugodt tempóban haladt, hamar vissza fognak érni a tóhoz.

- Én hiszek a sorsban – jelentette ki Curry. – Csak valószínűleg arról van szó, hogy mi ketten mást értünk alatta.

A lány várt, hátha Daniel érdeklődik az ő nézőpontja iránt, azonban kérdés nem hangzott el. Curry így folytatta:

- Szerintem vannak elkerülhetetlen dolgok, amiket így is úgy is meg kell tapasztalnunk, csomópontok az utazásunk során. S talán mi is döntjük el valahol, hogy mik legyenek ezek a csomópontok. A mi dolgunk és felelősségünk pedig az, hogy miként jutunk el egy-egy ilyen fontos állomáshoz.

Ismét elhaladtak a turista központ előtt, s átengedtek a zebrán egy csapat gyermeket, akiket felnőttek tereltek át sebtiben, valószínűleg tanárok, akik egy cserkész táborba hozták a sok kis lurkót.

- Ha ez így is lenne – szolt Daniel -, elmebeteg az, aki olyan csomópontba akar eljutni, ahol most mi vagyunk...

- Daniel, minden betegség és fájdalom okkal van jelen az életünkben. Mindig azt mutatják, mire van szükségünk, hol kéne erősödnünk és mit érdemes elengednünk.”

Részlet az 5. fejezetből

„Fogantatásod pillanatától kezdve birtokodban van az egyik lesgzentebb képesség; boldoggá tudod tenni az anyukádat! A puszta létezésed neki mennyei örömforrás. Te vagy a mindene, a szeme fénye,

miattad dobog még mindig a szíve! És éppen ezért nagy felelősség is van rajtad, drágám.

- Micsoda?

- Te befolyásolod a mennyországban az időt.

- Az időt? – nézett rá döbbenten Pete. – Hogy süssön-e nap?

- Pontosan – mosolyodott el a lány. – Minden nap kisüthet a nap odaát, de be is borulhat. És ha anyu már ott lesz, a te dolgod, hogy szép időt varázsolj neki. Mert ha kisüt felette a nap, tiszta lesz az égbolt, akkor neki csak fel kell néznie, hogy lássa az arcodat. De ha felhőket teszel az égre, nem láthatjátok meg egymást...

- Azt nem akarom! – riadt meg a kisfiú.

- Tudom, kincsem. Ha harag van benned és utálat, és nem tudod elfogadni, hogy anyunak odaát kell lennie, akkor felhős, viharos lesz az ég.

- De ez olyan nehéz...

- Igen, az. Nagyon nehéz, Pete. De erőt ad a szeretet, ami köztetek van, és ennél semmi de semmi nem erősebb!

- Aha – bólintott a fiú.

- Az elengedés nem az, hogy hátat fordítasz annak, aki elment. Az elengedés azt jelenti, hogy még jobban a szívedbe zárod őt, és hagyod, hogy ott legyen, ahol lennie kell, ahová valamiért el kellett most mennie.

- De miért nem kell mellettem lennie?

Curry közelebb hajolt hozzá, s megsimogatta az arcát.

- Drága Pete-m. Ez a kérdés az, mely a legtöbb felhőt és legnagyobb vihart kavarja a mennyország égboltjára. Amíg csak anyu veled van, használd ki minden pillanatot, hogy a lehető legboldogabb legyen, hogy szépség legyen a lelkében. Éljetek! És amikor majd egyszer eljön az idő, csakis a szépet tartsd életben! Érted, kincsem?”

„Kibontakoztak az ölelésből, s most nem csókolták meg egymást. A szemek varázsában akartak inkább elmerülni. Megragadni és örökre magukkal vinni a pillanatot ajándékát.

- Tudom ám, mi jár abban a szép, okos fejedben – mosolygott a férfi.

- Na, mire tippelsz? – ment bele a játékba Joyce.

- Arra a fogadalomra, amit Donnelly tett a feleségének.

- Igen, tényleg ezen jár az eszem.

- Ez az egész a második esélyről szól – nyugtázta Daniel.

- Igen, szerintem is – pislantott le egy pillanatra a fapallóra Joyce, majd rögtön felkapta a fejét. Második esély? Megérdemelném egyáltalán...?

- Tudod, katicám – Daniel megcirógatta a nő alkarját -, mindig is tetszett az elképzelés, hogy egy napon újra esküdjünk meg. Jópofának tartottam. És most elolvasva a turistainformációs szöveget – nevetett a férfi -, ihletett állapotba kerültem.

Joyce széles mosollyal meredt rá.

- Gyűrűt ugyan nem hoztam, röstellem a dolgot. De tehetünk egymásnak egy esküt, ha te is szeretnéd.

Joyce kissé megkomolyodott arcot vágott.

- Akkor viszont arra kérek, olyan fogadalmat tegyünk, hogy minden bánatunkat, fájdalunkat és nyomorult érzésünket itt hagyjuk fent. Nem akarok többé a fiam szemébe úgy nézni, mint eddig. Nem akarom, hogy keserűséget és szenvedést lásson, akárhányszor meglátja az anyját! Hagyjuk itt mindazt, ami rossz, rendben? Dany, csak az öröm maradt nekünk! Meg kell békülnünk azzal, ami van és ami lesz, mert életem utolsó időszakában nem haldokolni akarok! Hanem élni. Veletek. Hármasban és a szőrmókkal. Megesküdjük egymásnak, hogy akár mennyire is nehéz, élünk, ameddig lehet? Másfél évig haldokoltam. Elég volt. Élve akarok meghalni...

Daniel megfogta a nő mindkét kezét, egy-egy pusztit adott rájuk. S most nem akarta úgy látni őt, ahogy régen; itt és most akarta őt. Elfogadni, hogy ő itt a felesége, Joyce Kimbell.

- Úgy lesz, ahogy akarod, kincsem. Ahogy a legjobb mindnyájunknak.

- Esküdjük meg, hogy mindent itt hagyunk, amire nincs szükségünk. Nem visszük le magunkkal a hegyről.

- Megfogadom – szólt Daniel.

- Én is fogadom – bólintott Joyce.

- A lehető legszebb életünk lesz, amennyire csak tudjuk, amennyire képesek vagyunk!

- A legeslegszebb. Így kell történnie!

Joyce és Daniel egymáshoz simultak, akár a kedves szavak, amik a jó helyen és jó időben léleksimogató mondattá állnak össze. Ringatóztak a pillanatban. Hálával telve, nem várva el többet annál, mint amit az élet itt és most kínál számukra.”

Részlet a 6. fejezetből

„Daniel szeme azonnal kinyílt, ahogy a csónak hirtelen nagy erővel megbillent a bal oldalára, rögtön feleségéért és kisfiáért nyúlt, hogy megvédje őket a borulástól. Azonban nem tudott védekezni a megdöböntő erőhatás ellen – a csónak felborult, mindhárman beleestek a Donnelly tó hűs vizébe!

De valami nem stimmelt.

Valami nagyon nem volt rendben!

Víznek nyoma sem volt ott, ahová megérkeztek! Mintha egy szempillantás alatt a tó elpárolgott volna, s helyette egy széles, hosszan elnyúló völgy alján találták magukat, melyet minden irányból magasra nyúló hegyek védelmeztek. Ragyogó, békés napsütés öntötte el a terület minden pontját, szinte vibrált körülöttük az üde nyár zsongó életvidámsága. A Donnelly tó helyét sűrű, magas fű vette át, távolabb harapnivalóan zöld rétek, valamint fák; rengeteg fa, valóságos erdő, mely roskadozott a fenyőktől és ámbrafáktól. Ám döbbenetük akkor tetőzött, amikor látták, hogy a farmház, melyet az imént felülről szemléltek, most

éppen előttük terpszkedik. Rémülten és értetlenül kapaszkodtak egymásba. Biztosak voltak benne, hogy ez nem transzállapot, ez valami sokkalta több annál, sokkal szürreálisabb – ez, bármilyen hihetetlen is, a valóság.”

„Egyre biztosabb volt benne, hogy fog tudni tenni valamit Joyce-ért, s ez eddig sosem tapasztalt megnyugással töltötte el. Amint az utolsó földkupacokat ráhintette a sírra, két csodálatos jelenségre figyelt fel, amik csak még jobban elmélyítették benne a bizonyosságot, hogy van még valami – ha csak egy apró – szépség, melyet meg kell tapasztalniuk hármójuknak. Az egyik jelenség az volt, hogy a sír sötét földje egyszer csak el lett lapogatva, mintha szerető kezek simogatták volna lágyra, s ezzel együtt zsenge, zöldellő pázsit jelent meg rajta. Néhány pillanat volt mindössze, s a kőrisfa alatt nyoma sem volt annak, milyen gyötrelmes gondolatok, érzelmek kerültek eltemetésre.

A másik csodás jelenség közvetlenül a pázsit megjelenése után következett be. Daniel zizegésre figyelt fel a lombok közt, s felemelte a fejét. A kőrisfa terebélyes zöldségéből hirtelen vakítóan fehér parányi pontok kezdtek szállingózni az ég felé – azaz a tó felszíne felé -, olybá tűnt, mintha hó hullana a lombból, csakhogy épp a megszokottal ellenkező irányba.

- Most változol meg örökre – jegyezte meg mosolyogva, szinte áhítattal Matthew.
Daniel hosszan nézte a magasba emelkedő hófehér testeket, melyek létezését, létrejöttét nem tudta hova tenni, de nem is érdekelte. Érezte, hogy minden rossz eltávozott belőle, átformálódott valami sokkal szebbé és teljesebbé. Befogadta a csodát.”

Részlet a 7. fejezetből

„Majd amikor a harmadik körét kezdte meg, még vagányabb tetre készült; óvatosan próbálkozva elengedte a jobb kezével is a kormányt, s amikor látta, hogy ez a trükk még mindig megy, újra kislánynak érezte magát a régi házuk előtti akácfas utcában, és sikongatni kezdett a gyönyörűségtől. Vagy harminc métert is megtett így a réti virágok pompája közben, amikor is egyszer csak a bicikli első kereke egy kisebb kőre futott, megzökkent, s a nő a jobb oldalára esett.

- Joyce! – kiáltotta rémülten Daniel és rögtön rávetette magát a fű és virág halomban fekvő feleségére. – Joyce! Te jó Isten, jól vagy, megütöted magad?! Nem fáj valahol?!

De a nő tökéletesen jól érezte magát. Még mindig csak nevetett, mintha mi se történt volna. Daniel szívéből egy szikla zuhant le, és felsegítette a földről a nőt.

- Olyan lüke vagy... - csóválta meg a fejét.

- Tudom – kacagott tovább Joyce, és vele együtt mindenki. És ennél nem is kívánhattak volna se többet, se jobbat.

A nap hátralevő részében olyan dolgokat csináltak, melyek a mai online, képernyőfüggő világban ritkaságszámba mennek; beszélgettek, Joyce felolvasott az *Emis* című könyvből, társasjátékoztak, majd Joyce és Curry kifestőkönvben rajzoltak egy nagy, kihajtható oldalt, mely őserdei jelenetet ábrázolt, Pete pedig az apukájával legózott. Markolót és dömpert építettek, s ki is próbálták a földforgatást, nagyokat nevetve. Redy pedig hol a kétszersületes szendvicsek és illatos szárított húsok után szaglászott, hol pedig ide-oda csapongott a legózás és a rajzolgatás közt.

Áldott, idilli békességben teltek az órák.

Olyan mélységes harmóniában egymással, a csicsergő, harsogó és pezsdülő természettel, melyért nem győztek eleget hálálkodni. Életük egyik legszebb napját töltötték odafent a hegyen, a réten, melyet egészen a magukénak tudtak, mint egy második otthon. Valóságos nyári lakká alakult a platán alatti árnyas világ.

Később, amikor már az ég kékjét lilás-arany csíkok kezdték ellepni, mintha a fellegekben színes pókok szőnék a hálójukat, Joyce és Daniel kicsit félrehúzódtak, kézen fogva andalogtak, s leültek egy kidőlt, moha borította fatörzsre. A nő készen állt rá,

hogy elmondja mindazt a férjének, amit a szívét nyomta, még ezekben a gyönyörű órákban is.”

„Tudjátok, mi a csillagok üzenete? – kérdezte Curry, amikor ő is leheveredett melljük mályvacukrot eszegetni. – Hogy mindegyik az akár milliárd évnyi életük egyetlen pillanatát mutatja meg. A fényük hihetetlen távolságból utazik hozzánk, ajándékként, kérnünk sem kell őket, és meglepnek minket egy égi tüneménnyel. Csak rájuk nézünk, és békét érzünk, vagy éppen inspirációt kapunk, örömet vagy könnyfakasztó emléket... milliárdnyi pont az égen milliárdnyi embernek milliárdnyi üzenetet ad át. És sosem tudhatjuk meg, hogy melyik csillag él... vagy már meghalt. De éppen ez a csodaszép bennük! Némelyik halott, mégis tovább ragyog. Mert utazik a végtelenben, mert van kiért és miért ragyognia. És amikor felnézel rájuk, a milliárdnyi között van egy, egyetlen darab, ami miattad létezik. A csillagok azt üzenik; ha a földre tekintve rosszat és fájdalmasat is láatsz, az égen mindig a szeretet fényeit látod. Mert a szeretet mindenekfelett áll...”

Részlet a 8. fejezetből

„Ez annyira gyönyörűséges, nyuszkóm! – mondta Joyce és elmorzsolt egy boldogságcséppet a szeme alatt. – Soha nem kaptam még ilyen szépet.

- Ez bizony telitalálat volt, makk-makk – csipkedte meg a fenekét Daniel, és felkapta a fiát a földről. – Most innen nézzük a csillagokat?

- Nem – csóválta meg a fejét Pete. – Ez egy táncolós hely.

- Táncparkett – javította ki szélesen mosolyogva őt Curry.

- Igen, az! – bólintott a kisfiú.

- Hát ez valami csodaszép! – Joyce levette a cipőjét, s a még nap melegét őrző fűszálak közt a stég felé igyekezett, ahol aztán a pokrócokra érve élvezte azok bársonyát a talpa alatt. Daniel visszarakta a fiát a földre, majd ő is lekapta a cipőt, s odakocogott a feleségéhez. Nevetve összeölekeztek.

- Hát, ha már ennyire fel lett építve ez a táncos hely – vigyorgott a fiára -, akkor muszáj rávennem magam, hogy rojnak egyet!

- Igen, igen! – nevetett Pete.

A kisfiú és Curry a stég végéből nézték őket, amint egymáshoz bújva leírtak egy lassú kört, majd az alkalmas pillanatban a lány leguggolt, megnyomott egy gombot a földre helyezett telefonján, mely össze volt kötve egy a táncparkett mellé rakott hangszórával.

Egy pillanattal később megszólalt Joyce és Daniel közös dala; Eric Claptontól a *Wonderful tonight* c. nóta. Halkan, lágyan csobogtak elő a hangok s egy darabon végigsimogatták a Donnelly tó felszínét. A dallamok az égbe szálltak, szinte elérték a csillagokat, megcsiklandozták a hasukat, hogy ideje végre

elengedni az eddig függesztett ajándékot, hadd hulljon alá a táncoló szerelmes párra. Joyce és Daniel összesimulva, csókolózva, lassan-lassan andalogtak körbe-körbe, mintha egy pokrócokból kirakott mennyei felhőn tipegnének, akárha az egész világ ez a stég volna. Eric Clapton varázslatos dala teljesen megbabonázta őket, s valóban; ebben a pillanatban csúcsosodott ki mindaz, amiért idejöttek. Mint két bolygó a végtelen űrben, melyek örökké csak egymást vonzzák, összekapaszkodtak, örvénylettek egymás körül.

Csodaszép pillanat volt.

A teljesség pillanata.

Két szerető szív tökéletes együtt dobbanása.

Pete meghatódva, csodálattal telve nézte a szüleit, akik mintha a csillagok hátán siklanának. Tudta jól, mi fog mindjárt történni, s alig várta már, hogy bekövetkezzen. Alig pár pillanat lehet már csak hátra! Mintha az Univerzum minden része azért igyekezne, hogy ez itt és most bekövetkezzen!”